

delovanja. Če imamo dobre pogoje, da lahko lepo blago napravimo, potem ni skrbi, da bi ne mogli napredovati, če le hočemo! Stvar smo dobro začeli, toda do konca izpeljali je še nismo. Zato je treba dobro prevdariti, kako hočemo delati za naprej, da bomo delali z uspehom. Ozirati se moramo na dosedanje skušnje in jih koristno porabiti, da dosežemo svoj namen.

Gospodarske novice.

* *Vrane kot velike sovražnice lubadarja* (podkožnega smrekovega črva), je potrdila skušnja nekega nadlogarja v Gornji Avstriji, ki je nalašč dal ustreliti nekoliko vran, ki so v gozdu okoli neke smreke se zbirale. In kaj je našel v njih želodcih? Vse polno lubadarjov, ki so jih s smreke požrle. Poljedelci in gozdarji morejo prepričani biti, da tudi vrana, kateri kmetovalci neradi kako žitno zrno privoščijo, je do brotnica polju in gozdom s tem, da pobira škodljive mrčese.

* *Dobrota hrušek se dá prav lahko spoznati* po poročilu časnika „Bulletin de la Société d' Horticulture de Genève“ s tem, da se na kožo hrušek s tinto kaj napiše. Tiste hruške, katere se napis tinte dobro prime, so boljše od takih, katerih se tinta ne prime. Morebiti bi utegnil kak sadjerejec to za šalo imeti, al navedeni časnik pravi, da je sadjerejec Buchetet to skušnjo že pred 15 leti naredil, in da se mu še zmirom potrjuje.

Kmetijski zgodovinski spomini vsega sveta vredjeni po mesecih.

Po „Oesterr. Landw. Wochenblatt.“

(Dalje.)

Meseca novembra.

Dné	Leta	
19.	1694.	Je prišla prva kava, kakor je v zrnih, v Lipsko; pred tem se je le žgana in zmleta kava dobivala iz Holandskega.
20.	1810.	Je bila oklicana postava za izboljšanje močvirnih zemljišč na Laškem.
20.	1818.	So v Hohenheimu na Virtemberskem odprli slavnoznano višo kmetijsko šolo.
21.	1768.	Je bil oklican ukaz cesarice Marije Terezije, po katerem se imajo odpraviti sopašniki (gmajne) z ozirom nato, da se ubrani razširjanje živinskih kug.
23.	1855.	se je ustanovil ribški klub v Zgornji Frankoniji za vpeljavo umetnega ribštva.
23.	1870.	Je cesar Franc Jožef potrdil program za uravnavo kmetijskega in gozdarskega poskuševalstva v našem cesarstvu.
24.	555.	Sta dva kristjanska mniha vpeljala svilorejo v Evropi; ona sta pod cesarjem Justinijanom v svojih izvotljenih romarskih palicah skrivaj prinesla jajčica svilnih črvičev v Carigrad iz Serbenda na Kitajskem.

(Dalje prihodnjič.)

Slovensko slovstvo.

* *Kratek navod o cepljenji sadnih dreves.* Spisal Fr. Kuralt v Gorici (s podobami).

Tako se zove brošurica, ki nam kot poseben iztis „Gosp. Lista“ prav na kratko, pa tudi prav lahko umevno v pogovorih razlaga šesterni način cepljenja ter besedni nauk s podobami razjasnuje. Gospod Fr.

Kuralt, učitelj na deželni kmetijski šoli Goriški, je mož večletne prakse, tedaj strokovnjak v predmetu, ki ga v tej brošurici obdeluje in tako jasno razklada, da ga res vsak otrok lahko ume. Če tudi imamo mladih in starih sadjerejcev v slovenskem jeziku obilo, vendar z dobro vestjo rečemo, da marljivi gosp. Kuralt ni s tem navodom po nepotrebno pomnožil naše literature.

Ozir po domovini.

Popotne črtice.

Spisal političen sitnež.

(Dalje.)

Čez kake pol ure hodá zagledamo majhno, a lično hišico na griču, pod katero se Kolpa leno vali v svoji strugi. „To je gosp. plovano stanovanje, cerkev pa je še pol ure dalje na griču“ — razlaga najin spremljevalec. „Gospodje bodo najbrže v hiši, ker stoji voz pred njo, tedaj idimo tje.“

Ko se približamo, se prikaže moj znanec in prijatelj na pragu, ter nas prijazno vabi, da vstopimo. V sobi zagledam majhno družčino, nekaj katoliških duhovnov in nekega učitelja. Moj prijatelj me predstavi gospodu plovanu, mlademu, nekoliko šibkemu možu z rujavkasto brado v narodni Hrvaški obleki. Jaz sem bil že prej prav radoveden in reči moram, da je bil vtis predstavljene mi osebe mi prav prijeten. Vsa postava kazala je vljudnost in ponižnost — lastnosti, ki se nahajate le pri ljudéh, ki niso puhle glave in ki svoje vednosti niso zajemali iz kakega „konversationslexikona“.

Gospod plovani nam postreže po domači navadi in ker je bilo še dopoldne, s kupico dobre in čiste „rakije“ ter s koscem kruha. Po kratkem postanku pa se odpravimo, poslovivši se od njegove mlade gospé, nazaj proti Adlešičem in sicer tik ob bregu globoke in temne Kolpe. To je vse temno, ljudje in voda, le naša družba bila je vesela.

Prišedše nas v Adlešičah čaka že obed. Tedaj sedemo krog mize in ko smo potolažili nekoliko želodec, razveže nam izvrstna vinska kapljica tudi jezike in tako se vrsté zdravice in napitnice do noči. Toda „Kranjc je rad vesel — kaj bi ne zapel? Njemu pesmi iz srca tekó.“ Pričelo se je tudi petje, še celó Marijnodoski gospod plovani se dá pogovoriti, da zapoje „Rado ide Srbin na vojnike“. Lepo je donel glas njegov, vendar bilo je petje njegovo različno od našega. Če poje Kranjec to pesem, glasi se jasno, veselo, spodbudljivo, navdušljivo. Gospoda plovana petje pa je bilo, čeravno lepo in pravilno, vendar nekako bolj tužno, kakor je tužnost razlita nad vsem njegovim narodom. Kranjec, če poje, uka; ta pesem pa je bila, kakor da bi pevec žaloval. V glasovih je neka terca in kvinta, katere moj spremljevalec, da-si izurjen pevec, ni mogel zadeti. Ni „mol“, ne „dur“, ampak tako v sredi mora biti, ker se tako megleno-milo glasi. Menda je to še žalovanje naroda po svobodi, katero mu je grozoviti Turek vzel, — po domu, iz katerega ga je pregnal.

V sredi te vesele zabave pokliče nekdo gospoda župnika iz sobe. Naglo pride nazaj in pravi, da je klican k bolniku in prosi družbe, naj mu odhoda za želó ne jemlje. Nemudoma potem odide; bila je že noč. Čez pičlo uro časa se vrne nazaj k družbi in četrto ure pozneje pride nekdo naznanit, da je bolnik umrl. Ta epizoda mi je zbudila zopet resne misli. „Glejte“ — sem modroval sam pri sebi — „kako težaven je stan duhovnika! Iz srede vesele družbe ga iztrga poklic in iti mora, kajti če bi bil na pr. nocoj gospod župnik se